de Panorama

Rebellenclub

WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

DERDE JAARGANG
No 16 — 18 APRIL 1952

OP DE FOTO!

DE GESCHIEDENIS VAN

Er zijn landen, waar de zon altijd brandt. Er is nooit eens sneeuw of kou en de mensen hebben er geen kachels.

De zon is er zó heet, dat alle mensen bijna zwart van kleur zijn.

Maar iedereen daar vindt het heerlijk, ook de dieren en de planten en.... de vruchten.

„Heerlijk," zeiden de zes cacaoboontjes, die als kindertjes van één tak in een trosje bij elkaar hingen.

De zon bakte hun mooie jasjes rood; dat was fijn. Daarom genoten ze de hele dag van de warmte en zeiden niet veel. Als ze wat zeiden, dan was het: „Pffffff!"

Pas als het avond werd en de tak, waaraan ze hingen, door vrouw Bries zachtjes heen en weer werd geschommeld, kwamen de tongetjes van de zes cacaoboontjes los. Dan spraken ze met elkaar over de dingen, die ze allemaal van vrouw Bries hoorden.

Overal in de wereld kwam vrouw Bries. En sterk dat ze was! Ze kwam in de dorpen en in de steden. Als het warm was, ging ze de hete, kleine kamertjes binnen, waar moeders aan de was bezig waren of waar zieke kindertjes op bed lagen.

Er waren ook wel eens mensen, die, als vrouw Bries binnenkwam, direct zeiden: „O, doe het raam dicht, want het tocht." Dat waren domme mensen.

Ze trok over de landen, waar boeren in de hete zon aan het werk waren.... „Heerlijk," zeiden de boeren. Ze trok over de zee en als ze zeilschepen tegenkwam, nam ze die mee.... Wat waren die zeelieden dan blij! Was ze de zee over, dan kwam ze in het verre land, waar de cacaoboontjes groeien, en kon ze heel veel vertellen, dat kun je wel begrijpen. Niet dat ze zó heel lang bleef, want als het helemaal donker werd, ging ze weer verder.

Zo trok ze heel de wereld rond.

Wil je weten, wat vrouw Bries vertelde aan de cacaoboontjes in hun rode jasjes?

„De mensen, overal in de wereld, zijn erg blij met jullie. Sommigen van jullie zullen in grote fabrieken komen en leuke popjes worden of letters, waar de mensenkinderen erg blij mee zijn. Anderen zullen komen in heel grote huizen, met erg veel spiegels en zilver en tapijten. Daar eten erg deftige mensen met zilveren lepels uit gouden borden. De dames hebben kettingen om van diamanten, die bijna zo mooi schitteren als dauwdruppels in de zon. Die dames krijgen dan puddingen van chocolade." O, van alles vertelde die vrouw Bries.

De cacaoboon-zusjes schommelden maar aan hun tak en luisterden.... luisterden.

Als de zon had geschenen, zou je hebben gezien, dat hun rode jasjes nog meer blonken dan anders.

Was vrouw Bries zóver getrokken, dat ze haar stem niet meer konden horen, dan gingen ze zelf praten.

Het grootste zusje zei, dat ze, omdat ze het grootst was, vast wel naar dat eetpaleis zou gaan, de anderen zouden het wel merken. En een ander zusje beweerde, dat ze een heel grote chocoladeletter zou worden, zó mooi, dat die wel naar een koningskind zou worden gebracht.

Het kleinste boontje zei maar niets. Ze kon toch nooit tegen de andere zusjes op. Maar altijd moest ze denken aan wat vrouw Bries gezegd had over de zieke kindjes.

En toen op een dag kwamen er vrouwen met grote manden. Die plukten de zusjes van hun tak, trokken hun de rode jasjes uit en deden ze in de mand bij heel veel andere cacaoboontjes. De grote reis was begonnen.

De zusjes raakten elkaar kwijt en zagen elkaar nooit terug.

Maar wij weten van twee zusjes, het grootste en.... het kleinste, wat er met hen gebeurde.

Luister maar.

Het is met het grootste van de zes cacaoboontjes niet zo best gegaan.

Misschien is het allemaal wel zo gegaan, omdat ze altijd zo opschepte. Daar had vrouw Bries een hekel aan; die zal het wel hebben doorverteld.

Ze kwam in een klein vertrekje en daar was het koud. O zo bar koud. Ze verlangde naar de warme zon en haar rode jasje. Opeens werd ze

EEN CHOCOLADEPOP

in een heel koude massa ijs gedaan, in een machine heel hard rondgedraaid, zodat ze één geheel werd met het ijs, en toen in een soort ton gestopt. Die ton werd in een karretje met ijs gezet en een witte man in een wit jasje ging er mee rijden. Hij sloeg telkens op een bel en riep: „IJs. . . ! Lekker ijs. . . !"

Er kwam een moeder met een jongetje. Het was vast een stout jongetje, want hij huilde en riep: „Ik wil een ijsje, ik wil een ijsje!"

Toen zei de moeder tegen de witte man: „Een van tien."

De witte man nam een schep en deed wat chocolade-ijs tussen twee wafeltjes, en daar zat juist het grootste van de cacaoboontjes in.

Dat wafeltje gaf hij aan het jongetje. Omdat het een stout jongetje was, zei het: „Bah, ik wil geen chocolade-ijs, ik wil vanille-ijs," en het gooide de ijswafel in de goot. De moeder werd o zo boos. . . .

„Nu krijg je niets," zei ze, en ging met het jongetje weg.

De warme zon scheen op het ijsje in de goot en dat werd een plasje. Toen kwam er een hondje en die likte het op. Nee, zeg nu eens, dat was wel wat anders dan een mooie pudding zijn, die op een gouden schaal werd opgediend en door deftige dames opgegeten.

En het kleine zusje van de cacaoboontjes?

Dat kwam in handen van witte feeën, en die maakten van haar een leuk chocoladepopje met een rokje van rode suiker en een rood mutsje.

Daarna werd ze in heel zacht zijdepapier gewikkeld en in een doos gelegd.

Op een dag voelde ze, dat ze gereden werd, o zo heerlijk, net alsof ze nog aan de tak hing. Toen het rijden ophield, werd ze uit de doos gehaald en bij heel veel andere chocoladefiguurtjes gezet, popjes, maar ook paardjes en eendjes en aapjes, van alles. . . . Achter een groot raam stonden de mensen en de kinderen te kijken en riepen „Ooooohhhhh!" Zó mooi vonden ze het.

Maar ons popje vonden ze toch wel het allermooist. En in die nacht hebben ze wat afgepraat en gespeeld achter die grote ruit.

Vrouw Bries kwam ook nog even kijken. Ze was binnengekomen door een klein raampje, dat open was blijven staan.

En toen op een morgen kwam er een dame in de winkel, een heel deftige dame, die in een auto reed en een mantel van bont droeg.

„Dat popje wil ik hebben," zei ze. „Dat wil ik brengen naar een arm, klein, ziek meisje."

Wat voelde ons popje zich rijk. Rijden in een auto naar een ziek kindje, juist wat ze altijd gewild had.

Wat was dat meisje blij. Ze had door de pijn al lang niet gelachen. Maar nu! „Eet het chocoladepopje maar lekker op," zei de dame. Maar daar kwam niets van.

„Nee," zei ze, „ik vind het veel te mooi. Het moet op het kastje blijven staan, dan kan ik er altijd naar kijken."

En iedere keer als

ze keek, was haar gezichtje blij. En het popje was ook blij.

En de goede vrouw Bries heeft alles verteld in het warme land.

K. B.

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

De nieuwe bal

Op het grasveld van het park
Speelden Jan en Jetje
Met een splinternieuwe bal;
O, dat was een pretje!
Met een fikse reuzenzwaai
Gooide Jet naar Jantje;
Jantje miste ...... en de bal
Rolde over 't randje
Van de vijver van het park.
Tranen sprongen in Jet's oog,
Dat was heus geen grapje.
Want .... „hoe krijgen we die bal?"
Was de vraag, dat snap je.
Maar Martijn, de grote hond
Van de tuinmansjongen,
Had de bal meteen gezien.
Met twee grote sprongen
Was hij al het water in
Om de bal te halen.
Toen hij hem te pakken had,
Zwom hij zonder dralen
Met de bal vast in zijn bek
Recht naar Jet en Jantje.
Die maar keken naar Martijn
Vanaf 't vijverrandje.
„Da's braaf gedaan, da's fijn,"
Zei Jan, „'k zal je fuiven,
Bij de slager haal 'k voor jou
Twee héél grote kluiven."

☆

Leerrijke Lessen

HET PAARD EN DE LEEUW

Er was eens een leeuw, die trek had in een mals paardebiefstukje. Maar hoe moest hij er aan komen? Hij had wel een paard op het oog, maar die sterke hoeven boezemden hem toch te veel schrik in.

Ik moet het zo zien aan te leggen, dacht de leeuw, dat ik dat paard kan bespringen, zonder dat het er aan denkt zijn hoeven te gebruiken.

Hij zette dus het vriendelijkste gezicht, dat hij kon bedenken, en begon over koetjes en kalfjes te praten.

Maar het paard had hem door.

Wacht maar, dacht het paard, ik weet waar je op aan stuurt, maar ik ben er ook nog, vriendje.

Het paard trok een bedenkelijk gezicht en klauwde met zijn ene been in de blaren.

„Hapert er wat aan, vriend?" vroeg de leeuw zoetsappig.

„Ach," jammerde het paard, „ik heb gisteren, toen ik door de struiken liep, een grote doorn in mijn rechterachterbeen gekregen en ik ben bang, dat ik kreupel zal worden."

„Anders niets?" lachte de leeuw, die dacht, dat hij het paard nu te pakken had, „laat mij die hoef maar even zien. Ik heb je zo geholpen."

Jawel, dacht 't paard, ik zal jou dadelijk gaan helpen.

De leeuw zette zich in postuur om de hoef zogenaamd te bekijken en het paard dadelijk op de nek te springen, maar meteen .... pats, daar kreeg de leeuw zo'n kanjer van een klap tegen zijn voorhoofd van die rechterachterhoef van het paard, dat hij duizend sterretjes zag tintelen en languit in de blaren bleef liggen hijgen.

En het lekker paardeboutje ging er meteen vandoor.

Zo gaat het. Iemand graaft vaak een kuil voor een ander en tuimelt er zelf in. Het kan nooit kwaad een tikje op zijn hoede te zijn tegenover diegenen van wie we weten, dat zij er op uit zijn om ons kwaad te doen. Dan kunnen we tijdig de middelen bedenken, die nodig zijn om hen te beletten hun boze plannen uit te voeren. Voorkomen is altijd nog beter dan genezen.

ONZE WONDERE WERELD

INSECTEN

HOE DE LEVENSOMSTANDIGHEDEN OOK ZIJN, DE INSECTEN VINDEN ALTIJD EEN MANIER OM ZICH AAN TE PASSEN EN IN VEEL DINGEN ZIJN ZIJ DE MENS DE BAAS.

DE MIERENLEEUW MAAKT EEN KUIL IN HET ZAND EN LOERT OP DE BODEM VAN DE TRECHTER OP DE MIEREN, DIE IN DE KUIL TUIMELEN.

EEN WATERJUFFER IS JUIST UIT HAAR "HUID" GEKROPEN EN HANGT NU TE DROGEN VOORDAT ZE DE WIJDE WERELD GAAT BEKIJKEN.

DE KOKERJUFFER LAAT HAAR EITJES IN HET WATER ZAKKEN. DE LARVEN, DIE ERUIT KOMEN, LEVEN IN MET ZIJDE GEVOERDE KOKERTJES, WAARMEE ZE NAAR BELIEVEN, ALS KLEINE ONDERZEEËRS, OP EN NEER KUNNEN GAAN.

HET GOUDEN KASTEEL VAN EEN KREKEL, DIE ZIJN TOEVLUCHT HEEFT GEZOCHT IN EEN POMPOENBLOESEM.

EEN CHINESE MALLEMOLEN, GETROKKEN DOOR EEN VLO. HET INSECT IS IN STAAT OM VELE HONDERDEN MALEN ZIJN EIGEN GEWICHT VOORT TE TREKKEN.

EEN WATERTIJGER VALT EEN JONGE AAL AAN EN ZUIGT HEM UIT. DE WATERTIJGER IS HET VRAATZUCHTIGSTE ALLER INSECTEN.

Een leuke vogel

Hiermee bedoelen wij de spreeuw. O, nu weet ik wel, dat de kersenboeren in de Betuwe zullen zeggen: „Wat je dan maar leuk vindt!" Maar toch hoop ik jullie het te bewijzen.

Al vroeg in het voorjaar komen de spreeuwen naar hun broedplaatsen terug. Dan hoor je ze kwetteren op de nok van een of ander dak, alsof ze willen zeggen: „We zijn er weer, hoor!" Soms maken ze hierbij allerlei gekke grimassen met hun vleugels.

Spoedig daarna gaan ze aan het slepen met allerhande materiaal voor het nest. Je ziet ze vliegen met strohalmen, oude vodden, veren en kleine takjes, alles komt hun van pas. Het nest bouwen ze ook op de meest uiteenlopende plaatsen: onder de pannen, in een holle boom en graag ook in een nestkastje, als ze er tenminste maar in kunnen komen. Meestal maakt men de vliegopening in deze kastjes kleiner dan 4-5 cm en de spreeuwen moeten er dan wel uit blijven. In het nest komen dan vier tot zes glimmend blauwe eitjes met een groenachtige tint en stippen er doorheen.

Veertien dagen zitten de vogels er trouw op te broeden en dan rollen de naakte jongen uit de doppen.

Dan wordt het een drukke tijd voor de oude vogels. Van de vroege morgen tot laat in de namiddag halen ze voedsel aan voor de altijd hongerige en altijd gapende jongen.

Toch is het, alsof de spreeuwenman af en toe even moet zingen. Hij is, wat je noemt, een echte optimist, die het leven blij en zonder zorgen beziet.

Dan zit hij weer op de nok of de rand van de dakgoot en zingt en fluit maar. Het gekste is, dat hij helemaal geen vast wijsje heeft, zoals de meeste ander evogels. Iedere andere vogel probeert hij wel na te doen en ook andere geluiden, bijvoorbeeld van een piepende kruiwagen of een ouderwetse pomp op een of ander boerenerf. En plots is hij weer verdwenen om weer aan het werk te gaan.

Als de jongen uitvliegen, wordt 't een kwade tijd voor de eigenaren van de kersenbongerds: er zijn in ons land al veel spreeuwen en als dan alle jonge vogels er nog bij komen, kunnen ze danig huishouden in de bomen.

Vroeger zette men vogelverschrikkers in de bomen, maar daar trekken spreeuwen zich weinig van aan. Ze zouden bij wijze van spreken een nest bouwen in de binnenzak van de grimmige verschrikker. Tegenwoordig verjaagt men de vogels door schieten, en daar hebben de spreeuwen nog altijd een hekel aan.

Leuke gasten zijn de spreeuwen ook, als je ze voedsel ziet zoeken bij de koeien in de wei. Soms ook bij de schapen. Dikwijls zitten ze dan op de rug van deze dieren. Ik denk, dat ze de koe en het schaap verlossen van lastige, kleine diertjes, waar de viervoeters zelf niet bij kunnen komen.

Als de broedtijd voorbij is, verenigen de spreeuwen zich in grote koppels. Overdag zoeken ze samen voedsel — hoeveel duizenden schadelijke insecten zouden hierbij niet verorberd worden — en des avonds strijken ze neer in lage bomen of struikgewas. In grote zwermen van een ontelbaar aantal vogels komen ze dan uit allerlei richtingen aanvliegen. Als je kunt, moet je 's avonds eens naar zo'n spreeuwenbosje gaan. Eerst is het een gesnater en gekwebbel van belang en dan gaan ze slapen. Maar je moet je stil houden. Maak je te veel beweging, dan vliegen ze allemaal weg, met een geweldig geritsel van vleugels en bladeren.

Een deel van onze spreeuwen trekt in het najaar weg, een ander deel blijft voorlopig. Wordt het echter plotseling kouder, dan vluchten ook deze in grote troepen naar warmer gebied. Dat zijn de zogenaamde paniekvluchten.

Je merkt het wel: de spreeuwen zijn echt leuke en gezellige vogels, die we, ondanks dat ze wat kersen stelen, toch niet graag zouden missen.

J. B. M. v. d. B.

WAT ZEGT MIJN NAAM?

DIEVERTJE

Aagje, de trouwe gedienstige van meester Dierx, was ziek en een noodhulpje was Aagje komen vervangen. Toen het hulpje voor de eerste keer met haar hagelwitte schortje voor aan de meester in de klas zijn kopje koffie kwam brengen, hoorden de kinderen hem tot hun verbazing: „Dank je wel, Dievertje" zeggen.

Meester begreep wel, dat de eerste vijf minuten die naam Dievertje in het hoofd van zijn leerlingen zou blijven rondspoken en dat zij voor hun werk niet veel aandacht zouden hebben. Hij besloot dus maar meteen wat over die naam te vertellen.

„Heeft iemand van jullie wel eens de naam Dievertje gehoord?" vroeg hij.

De kinderen bleven het antwoord schuldig.

„Nu, zo heel veel komt die naam, welke vroeger heel gewoon was en ook wel als Dieuwertje werd uitgesproken, niet meer voor," vervolgde hij. „Hij is verwant aan namen, als Diederik, Dirk, Derk en het Friese Tsjerk, en aan een groot aantal familienamen. Dievertje is namelijk afkomstig van het oud-Germaanse theuda — volk — waarvan honderden oude mans- en vrouwennamen zijn afgeleid.

Ik heb een lijstje, waarop er wel een duizendtal voorkomen en daarin zijn nog lang niet alle vormen verwerkt. De oude naam van Dievertje is Theudoara, Thiutwara of Didwara: de zorgzame onder het volk, de zorgzame bij de mensen. De betekenis van Dievertje is dus wel heel mooi en het is jammer, dat de mode dergelijke betekenisvolle namen doet verdwijnen en er vaak onbenullige namen voor in de plaats stelt.

Wanneer de ouders wat meer aandacht hadden voor de betekenis van de namen, welke zij aan hun kinderen geven" — zo besloot meester Dierx — „dan zouden heel wat nietszeggende namen niet zulk een opgang hebben gemaakt en niet zoveel namen met een rijke zin verloren zijn gegaan."

UIT HET LEVEN ONZER VOOROUDERS

DE VIER HEEMSKINDEREN

Reynout zat natuurlijk erg in de put, omdat hij zijn ros Beyaert miste.

„Troost je," zei Madelgijs, „ik zal zorgen, dat je dat dier terugkrijgt." Hij veranderde Reynout in een zieke, gebrekkige grijsaard en vermomd als pelgrims trokken ze naar Parijs.

Daar ontmoetten ze de keizer en Roelant, maar werden niet door hen herkend.

„Wie is die oude man, die je bij je hebt?" vroeg de keizer aan Madelgijs.

„Die arme kerel kan sinds vijf dagen horen, zien noch spreken," zei Madelgijs. „Op 'n nacht heeft hij zijn geheugen, verstand en kracht verloren, maar men heeft mij verteld, dat hij genezen zou, zodra hij eens op het beroemde paard Beyaert zou mogen rijden."

„Goed," zei de keizer, „als je niet meer verlangt dan dat."

De gewaande zieke werd door Roelant op het paard getild, maar de sukkel viel er weer af. Nogmaals werd het beproefd, maar weer viel hij er af.

„Hou hem toch vast," jammerde Madelgijs; „zo mijn arme gezel nog eens valt, is hij dood."

De derde keer zat Reynout vast in het zadel.

„Ik wil rijden," riep Reynout.

„Hij kan praten," juichte de keizer. „Wat een wonder."

Reynout kon nog veel meer. Hij gaf Beyaert de sporen en het paard schoot als een wervelwind vooruit. De keizer dacht, dat het paard op hol was geslagen, en gaf Roelant en een tiental anderen opdracht de arme kerel te helpen. De ruiters vlogen Beyaert na en werkelijk haalden ze Reynout in, die zijn zwaard trok en riep:

„Zoekt ge mijn dood?"

„Nee, dappere Reynout," riep Roelant (want die had zijn neef dadelijk herkend).

Ze waren allemaal blij Reynout weer te zien, behalve een schildknaap, de zoon van Fouken, die dacht een voordeeltje te halen uit de vangst van Reynout. Maar dit bekwam hem slecht, want met een enkele houw deed Reynout zijn hoofd in het zand rollen.

„Dank je," zei Roelant, „dat jongmens had het al lang verdiend."

Hierop nam Reynout afscheid en spoorslags reed hij naar Montalbaen terug.

Wordt vervolgd

BAS EN BES

De zee oefent zulk een aantrekkingskracht op Bas en Bes uit, dat ze Ben Jansen en zijn troep vaarwel zeggen en op Zeezicht achterblijven.

MAAR TERWIJL ZE DE VUURTOREN NADEREN, IS ER EEN GESPUTTER IN DE MOTOR EN DEZE WEIGERT VERDER DIENST. SCHIPPER JAN KOMT ACHTER HET STUURRAD VANDAAN.

ER LIJKT GEEN KANS OM DE VUURTOREN TE BEREIKEN. PLOTSELING ZIET BAS EEN STRENG MERLIJN EN HIJ VLIEGT ER OP AF.

De wonderlijke avonturen van BARON VAN MUNCHHAUSEN

Baron von Münchhausen is een man, die werkelijk bestaan heeft. Hij leefde in Duitsland in de achttiende eeuw en onderhield zijn gasten met verhalen over zijn verbazingwekkende avonturen. Als jongeman bevond hij zich eens, terwijl hij op jacht was, in een hachelijke toestand. Hij stond op een smal pad met een leeuw voor en een krokodil achter zich.

5. „Op het ogenblik," zo vertelde de baron verder, „dat de leeuw op mij afsprong, wierp ik mij plat op de grond. De leeuw vloog over me heen en kwam in de gapende muil van de krokodil terecht, waarin hij met zijn kop bleef steken. Beide dieren moeten wel heel verwonderd zijn geweest! Ik greep mijn jachtmes, sneed de kop van de leeuw af en duwde die met mijn geweer in de strot van de krokodil, die stikte.

6. „Ik liet de krokodil opzetten," ging de baron voort, „en ik stuurde hem naar het museum te Amsterdam, waar de suppoost aan iedere bezoeker de geschiedenis opdist, met nog wel wat van zichzelf er bij ook. Maar daarin gaan ze toch te ver, en ze dirken het verhaal dikwijls zó erg op, dat ik bang word, dat men ook aan de waarheid van wat ik vertel zou kunnen gaan twijfelen."

7. Na zijn reis naar Ceylon bracht de baron een bezoek aan Rusland, en de streek, waarin hij zich op een avond bevond, lag zó diep onder de sneeuw, dat hij verdwaalde. Het begon donker te worden en er was geen dorp te zien, en de baron besefte, dat hij in de sneeuw zou moeten slapen. Hij bond zijn paard vast aan wat een boomstronk leek en strekte zich toen in de sneeuw uit, waar hij weldra in slaap viel.

8. Toen hij de volgende morgen wakker werd, was de sneeuw verdwenen en zag hij, dat hij zich op een kerkhof bevond en dat zijn paard met de teugel aan de spits van een kerktoren hing. „Ik begreep dadelijk wat er gebeurd was; het weer was plotseling veranderd. Ik was met de smeltende sneeuw meegezonken en wat ik in de duisternis voor een boomstronk had gehouden, was 't haantje van de toren geweest!"

IZRA'S VERJAARDAGSGESCHENK

Toen Izra, de zoon van de beroemde Babbaldonische koopman Immurel, twaalf jaar werd, wist zijn vader werkelijk niet, wat hij hem voor zijn verjaardag zou geven. Immurel was in de ivoor-, goud- en juwelenhandel onbegrijpelijk rijk geworden en hij had Izra, die zijn enige zoon was, altijd gegeven, wat die maar wilde. Izra's speelgoed was allemaal van goud en zilver en zelfs had hij al een eigen renstal met paarden en kamelen. Op zijn verjaardagen had hij altijd mooiere geschenken gekregen dan de prinsen van Babbaldonië zelf en daarom speet het zijn vader heel erg, toen hij niets wist te bedenken, waarmee hij zijn zoon op diens twaalfde verjaardag een pleizier zou kunnen doen. Hij martelde zijn hersens dagenlang af om toch maar iets te vinden, maar tenslotte moest hij het opgeven en nam hij zijn toevlucht tot een lapmiddel.

Nadat Immurel zijn zoontje op de ochtend van diens verjaardag had omhelsd en gefeliciteerd, sprak hij: „Izra, mijn zoon, wanneer iemand iets voor je koopt, bestaat er altijd de kans, dat je liever iets anders had willen hebben. Daarom breek ik dit jaar met de gewoonte en geef ik je geld, zodat je jezelf iets kunt aanschaffen. Alsjeblieft, hier heb je een beurs met duizend goudstukken. Ga er mee de stad in en kom dan hier terug om te laten zien, wat je hebt gekocht."

Een beetje verwonderd nam Izra de beurs aan. „Dank u wel," zei hij. „Ik ben wel altijd erg blij geweest met hetgeen u voor mij kocht, maar ik vind dit toch ook wel een aardig idee. Als u het goed vindt, ga ik nu meteen naar de stad om het geld te besteden. Ik kom natuurlijk direct terug om u te laten zien, wat ik heb gekocht."

„Goed," zei Immurel en Izra vertrok.

Enkele uren later keerde Izra terug en begaf hij zich dansend van pleizier naar de werkkamer van zijn vader, die een partij topazen onderzocht. „Kijk," zei Immurel verrast, „daar is mijn jarige zoon weer. Vooruit, laat eens vlug zien, wat je hebt gekocht."

„Dat is niet zo eenvoudig," zei Izra lachend, „ik kan het moeilijk hierheen brengen. Maar ik zal u vertellen, wat ik met het geld heb gedaan: Toen ik in de stad op de markt kwam, zag ik daar een vrouw staan bij een enorme massa brandhout. Zij riep, dat je nu, in de zomer, brandhout moest kopen, omdat het van de winter veel duurder zou worden. Ik vond, dat zij daar wel gelijk in had, maar in het halve uur, dat ik naar haar stond te kijken, kwam er toch niemand, die iets van haar kocht.

Die arme vrouw werd er wanhopig van, de tranen stonden in haar ogen. Nou, en omdat het mij ook verstandig leek nu hout in te slaan, heb ik haar hele voorraad voor honderd goudstukken gekocht."

„Die hele voorraad brandhout?" vroeg Immurel stomverbaasd. „Heb je voor honderd goudstukken brandhout gekocht? Maar, beste jongen, ik heb je dat geld toch niet gegeven om er brandhout voor te kopen! Dat is toch geen verjaardagsgeschenk. En dan voor honderd goudstukken! Dat is een belachelijk hoge prijs."

„Och, dat weet ik niet," zei Izra, „wij kunnen dat hout van de winter best gebruiken. Bovendien hebt u gezegd, dat ik mocht kopen, wat ik wilde."

„Dat is zo," gaf Immurel toe.

„Vertel maar verder."

„Nu, nadat ik iemand opdracht had gegeven het hout hierheen te brengen, ben ik verder gegaan. In de straat van de Rokende Man kon ik echter niet verder, omdat daar een ezel onder een vracht graan was bezweken. Het beest zag er slecht uit en, hoewel zijn baas hielp wat hij kon, zag het geen kans weer overeind te komen. Het was werkelijk een aardige ezel en omdat ik wel paarden en kamelen, maar geen ezel bezit, heb ik deze maar voor vijfhonderd goudstukken gekocht."

„Wat?!" kreet Immurel. „Heb jij voor vijfhonderd goudstukken een ezel gekocht? Ben je nu helemaal krankzinnig geworden? Jongen, voor dat geld kun je twee prachtige volbloeds krijgen! En jij...." Immurel, kon van verontwaardiging niet meer uit zijn woorden komen.

„Ja, dat zei die man ook," antwoordde Izra. „Hij zei, dat hij nu eindelijk twee paarden kon kopen, die geen moeite zouden hebben met de vrachten, die hij elke dag moest vervoeren. O ja, dat ezeltje heb ik naar de stallen laten brengen, daar kan het een beetje uitrusten en dik worden."

Immurel zei niets.

„Luister, vader," vervolgde Izra, „dan zal ik vertellen, wat ik met de rest van het geld heb gedaan. Nadat ik ongeveer een half uur door de stad had gewandeld, zag ik in de Zonnepitstraat een opstootje. Ik ging kijken en zag, dat drie gerechtsdienaren bezig waren tapijten uit een winkel te halen. De eigenaar stond er somber naar te kijken. Van de omstanders hoorde ik, dat zijn zaak de laatste tijd erg achteruit was gegaan, zodat hij schulden had moeten maken. Omdat hij die schulden niet kon betalen, haalden de gerechtsdienaren alle tapijten uit de winkel om die openbaar te verkopen en de opbrengst er van aan de schuldeisers te geven. Die gerechtsdienaren sjouwden zich in het zweet en zij waren dan ook wat blij, toen ik zei, dat zij op konden houden."

„Waarom zei je, dat zij op konden houden?" informeerde Immurel.

„Omdat ik die tapijten voor vierhonderd goudstukken had opgekocht," zei Izra. „Die koopman had toen meer geld dan hij nodig had om zijn schulden te betalen."

Immurel snakte naar adem en greep naar zijn hoofd. „Voor vierhonderd goudstukken tapijtjes!" hijgde hij. „Wat moet je in vredesnaam met al die dingen doen? Wij hebben hier tapijten genoeg! Nou, ik moet zeggen, dat jij vreemde verjaardagsgeschenken koopt! Vertel eens, wat ben je van plan met al die rommel te doen?"

„Niets," bekende Izra, naar de grond starend. „Ik heb niets nodig van alles wat ik heb gekocht; ik heb alles wat ik ooit nodig kan hebben. Ik had al die dingen niet hoeven te kopen, maar, weet u, de mensen van wie ik ze kocht, keken plotseling zo blij. Nee, ik heb geen spijt, dat ik het geld zo heb besteed."

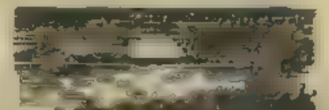
Immurel had zijn vuisten gebald en zijn wenkbrauwen gefronst. Maar nu veranderde zijn houding plotseling. Hij glimlachte, liep op Izra toe en pakte zijn beide handen vast. „Izra," zei hij zacht, „je hebt goed gehandeld. Je zult dit niet je hele leven vol kunnen houden, dat zou dwaas zijn, maar nu ben ik toch trots op je. Luister, Izra, het grootste geluk bestaat er in, dat je andere mensen gelukkig maakt. Jij hebt vandaag drie mensen gelukkig gemaakt door dingen van hen te kopen, die je eigenlijk niet nodig had. Je hebt jezelf daardoor ook gelukkig gemaakt. Je hebt dus voor duizend goudstukken geluk gekocht — een mooier cadeau dan ik voor je verjaardag had kunnen bedenken."

ROOSJE

ZO TERLOOPS

In vele landen, zoals Noorwegen, Zweden en Denemarken, bestaat een wettelijke bepaling, volgens welke niemand een boom mag vellen, als hij daarvoor in de plaats niet minstens drie jonge boompjes plant.

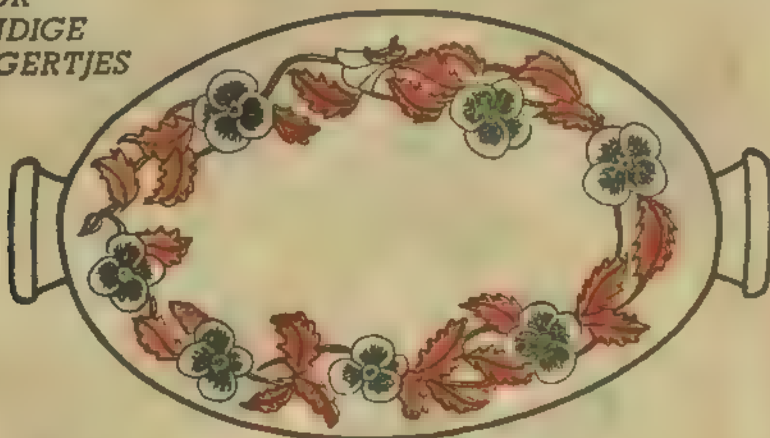
In de nabijheid van Vladosta in Georgië is een groot meer, dat om de twee of drie jaar geheel verdwijnt, doordat het water in onderaardse holen wegstroomt. Maar na een maand loopt het met fris water weer vol.

De Verenigde Staten van Amerika hebben gedurende de laatste jaren ruim vijfenzeventig millioen vierkante meter straatweg in beton uitgevoerd. Dat is alles tezamen een lengte van 14.000 kilometer.

 De kleine knutselaar

VOOR HANDIGE VINGERTJES

PRESENTEERBLAADJES

Men maakt of koopt eerst de vorm van hout. Wie handig is met figuurzagen weet er wel raad mee. Dan moet men een dunne glazen plaat op het hout leggen (natuurlijk eerst op maat snijden of laten snijden). En onder het glas leggen we het handwerkje dat we zelf gaan maken. We geven hier twee leuke modelletjes, een rond en een ovaal, met aanwijzingen voor de versieringen.

De vlinders kunnen in mooie kleuren met zijgaren op heel fijn linnen geborduurd worden. Met een beetje smaak kan men heel mooie kleurencombinaties maken. Denk maar eens aan onze admiraalvlinder of onze nachtpauwoog.

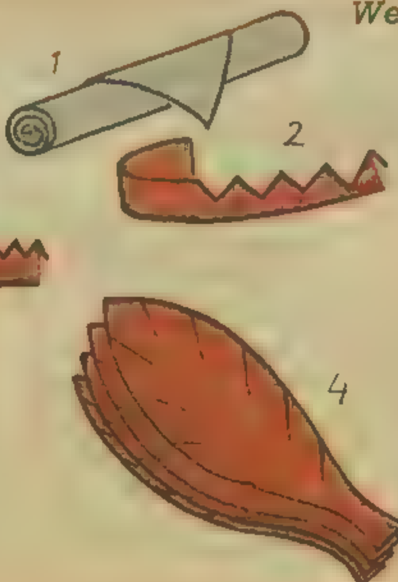
De viooltjes op het tweede blaadje bewerkt men in de natuurlijke kleuren; afwisselend borduurt men een open bloem en een knop, met hier en daar een groen blaadje er tussen in.

Men kan de bloemen ook uit paars en geel fluweel knippen en opplakken op een ondergrond van zijde, wat alleraardigst staat.

En wie erg handig is, kan de figuren ook op zijde schilderen.

Nog een andere manier is: silhouetten te knippen uit zwart papier en die op een witte of gele papieren ondergrond te plakken, wat ook al een verrassend effect geeft.

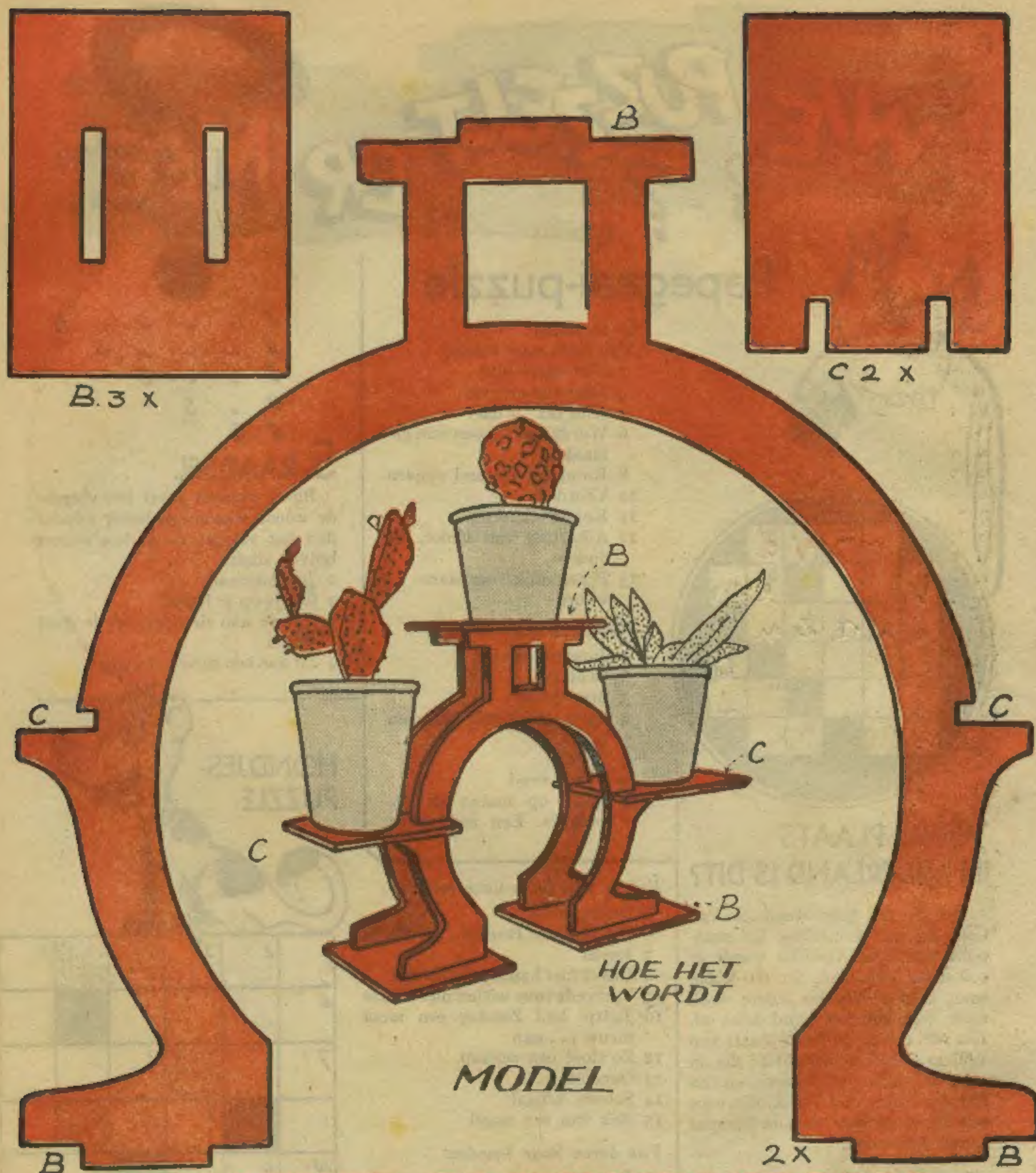

We maken een

PALMBOOM

1. Neem een flinke driehoek en beginnend bij een van de vlakke zijden maak je een stevige rol. Plak de punt vast.
2. Neem een stuk geel zijdepapier en maak er een flinke reep van, die je aan een kant puntvormig uitknipt.
3. Wikkel die uitgeknipte strook rond de rol van nummer 1.
4. Knip de blaren uit groen papier in de aangegeven vorm.
5. Plak ze vast aan de bovenkant van de rol en vouw ze open. Zet de rol rechtop vast op een voetstukje. De gele punten van de stam vouw je ook een tikje naar buiten.

EEN LEUKE CACTUSSTANDAARD

Dit leuke standaardje heeft een hoogte van ongeveer 18 cm bij een breedte van 17 cm. Het is berekend op drie plantjes.

Het deel met de grote boog moet je twee keer uitzagen. Natuurlijk niet te dun hout nemen, anders houden de plankjes het niet, maar zo erg dik hoeft het ook niet te zijn, omdat het toch bedoeld is voor kleine, dus lichte potjes.

Je hebt dus in het geheel zeven stukken uit te zagen. Waar de plankjes komen en hoe je de stukken in en aan elkaar past, laat de tekening duidelijk genoeg zien.

Verder afbeitsen naar smaak, of lakken in de gewenste kleur.

WIE PUZZELT ER MEE?

Papegaai-puzzle

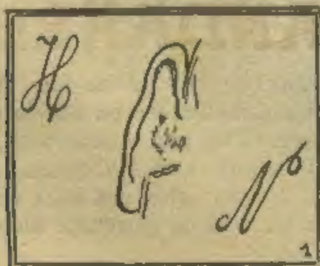

In te vullen:
Van links naar rechts:
1 Een halve kilo
4 Deel van een vis
5 Kies dit .. dat!
6 Wordt een schoen van gemaakt
8 Komt bij iemand spijzen
10 Voordat
11 Koude lekkernij
12 Afkorting van senior, de oudere
13 Persoonlijk voornaamwoord

Van boven naar beneden:
1 Jongensnaam
2 Beneden
3 Zeer droog
4 Spijs, die komt van een dier
7 Dáár
9 Zwaar rund
11 Staat op maten en gewichten. Een merkteken

WELKE PLAATS IN NEDERLAND IS DIT?

Het is de geboorteplaats van Coen en van Bontekoe. De zuidpunt van Zuid-Amerika wordt er ook naar genoemd. In de Waag woog men er vroeger iedere week meer dan 200.000 pond kaas af. Het was ook de geboorteplaats van Willem Cornelisz Schouten, die in 1615 de aardbol rond reisde, en van Reinier Pieter van Twisk, die voor een der uitvinders van het kompas wordt gehouden.

1 . . . . S
2 . . . S
3 . . S
4 . S
5 S

S-RAADSEL

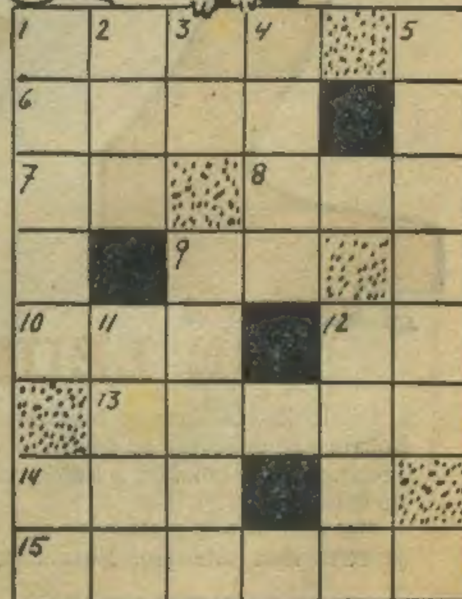
Bij dit raadsel heeft het volgende woord steeds een letter minder dan het vorige; de andere letters blijven staan.
1 Jongensnaam
2 Eet je op je brood
3 Doe je aan de haak als je gaat vissen
4 Zit aan een sigaar of sigaret

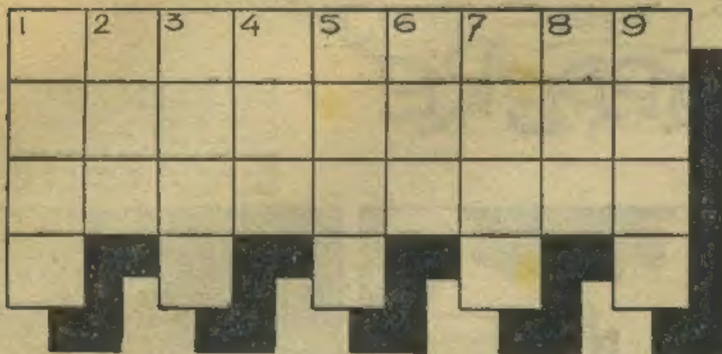

HONDJES-PUZZLE

Vul in van links naar rechts:
1 Onbehaarde
6 Hij ging van Brussel .... Parijs
7 Reeds
8 Insect met harde dekvleugels
9 Verbindt twee wielen met elkaar
10 Jantje had Zondag een mooi nieuw . . . aan
12 Zo doet een schaap
13 Oorzaak
14 Schors, schaal
15 Bek van een vogel

Van boven naar beneden:
1 Jongen
2 Zo glad als een . . .
3 Muzieknoot of bergruimte
4 Grondstof waarvan men ijzer maakt
5 Voertuigen
9 Welpenleidster
11 Toppen van korenhalmen
12 Verzoek
14 Naschrift in brieven

KAMRAADSEL

Vul in bovenstaande figuur — alleen van boven naar beneden — woorden in van de volgende betekenis:

1. Eet je uit een diep bord
2. Heeft je moeder nodig om te koken
3. Is zwart en zit in de schoorsteen
4. Een broer van je vader
5. Is niet dicht
6. Staat in de keuken
7. Kledingstuk voor meisjes
8. Een boom
9. Tegenovergestelde van langzaam

De beginletters van deze woorden vormen een soort verhalen, waar je zeker wel van houdt.

VOORZETRAADSEL

L U S
S T E R
L U I M
D E L E N
R A V E N
G E N T
V O N D
R I S

Door voor de woorden van dit rijtje één letter te zetten maak je acht nieuwe woorden van de volgende betekenis:

1. Ander woord voor en
2. Bloem
3. Mooie veer voor op een hoed
4. Mensen van adel
5. Ander woord voor spitten
6. Hoort bij de politie
7. Volgt op de dag
8. Bloem

Als je de goede woorden hebt gevonden, vormen de beginletters, van boven naar beneden gelezen, de naam van een grappige vogel.

ONS SPREEKWOORDENRAADSEL

Maak van die vijf schakels weer één gehele ketting, maar zó, dat je dan een zin kunt lezen van vijf woorden.

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

EEN GEZELLIGE PUZZLE

E	I		P	A	A	S	H	A	A	S
	N	I	E	R		I	E	R		
A	K	K	E	R	S		E	T	E	N
S	T		R	E		S	T	I	E	R
B		I		S	V	P		S	R	
A	P	R	I	L		A	U		L	A
K	A	M	E	E	L		K	R	IJ	T
	R	A	T	E	L	S		O	K	E
I	K		S			O	N	S		
A		M		R	O	S	E		B	
	P	A	S	E	N		E	D	A	M
P	A	A	L		D	E	F	E	C	T
A		R	E	G	E	N		M	O	S
N		T	E	E	R		K	I	N	

Spreekwoordenrebus

ZO BANG ALS EEN HAAS

Dit is eigenlijk geen spreekwoord, maar een uitdrukking, een gezegde. De betekenis ér van is duidelijk. We weten allemaal, dat een haas bij het minste geruchtje op de loop gaat, en als men van iemand zegt, dat hij zo bang is als een haas, dan bedoelt men, dat hij erg vreesachtig is uitgevallen.

PAASPUZZLE

1 V-isser
2 R-idder
3 O-oievaar
4 L-ocomotief
5 IJ-swafel
6 K-aars
7 E-end
8 P-olitieagent
9 A-ap
10 S-chip
11 E-zel
12 N-eger

VROLIJKE PASEN

EIERPUZZLE

De vijf eieren waren bestemd voor:

JOHAN (groen)
MARIE (paars)
FRITS (blauw)
GRETA (geel)
PETER (oranje)

Hamid, de dappere

Karel Zorn, een slavenjager, houdt de leden van een inboorlingenstam in zijn mijnen gevangen. Sjeik Hamid en zijn dienaar, Pepi, weten zich van Zorn meester te maken, en een oude inboorling wijst hun de weg naar de mijnen. Maar Zorn's krijgers zijn waakzaam.

